

130421 Fjärde söndagen i påsktiden. Annelie Inghamn Pettersson

Temat för den här söndagen är vägen till livet. Jag tycker att det känns extra fint att vi också lite senare i gudstjänsten ska få vara med om ett barndop. Dopet kan vi verkligen se som en fantastisk inledning på vår väg till livet, livet tillsammans med Jesus Kristus.

Många kloka visdomsord har sagts genom tiderna om temat vägen till livet från filosofer till stora tänkare. Visdomsord som vägleder oss när vi söker oss fram för att hitta den ledstjärna som gör att vi känner harmoni med oss själva och vår omvärld.

Och texterna som vi lyssnat till i dag ger oss flera utgångspunkter och bottnar för hur vi kan tolka och hitta vägar till att förstå våra egna liv. Och hur vi ska leva det på ett bra sätt.

Jag skulle vilja börja med livet självt, dess ursprung. Alla människor är skapade till Guds avbild. I psalt 139:13-16 kan vi läsa

"Du skapade mina inälvor, du vävde mig i moderlivet. Jag tackar dig för dina mäktiga under, förunderligt är allt du gör. Du kände mig alltigenom, min kropp var inte förborgad för dig, när jag formades i det fördolda, när jag flätades samman i jordens djup. Du såg mig innan jag föddes, i din bok var de redan skrivna, de dagar som hade formats innan någon av dem hade grytt."

Någon har sagt att livmodern är vårt första paradiset. Ordet paradiset är gammalpersiska och betyder inhägnad. Prästen Lars-Åke Lundberg har beskrivit denna vistelse i sin bok *Barnet*, han skriver: *"Där var denna gudomliga tillvaro med en hög känsla av att vara totalt accepterad och omsluten. Den känslan var så stark att den lever kvar inom oss och hela vårt liv som ett omedvetet minne. Ty kroppen minns allt. Under tiden som fostret växte så hämtade det sin näring och kraft från moderkakan. Människor har i alla tider sett att moderkakan liknar ett träd. Det ligger nära till hands att man då skapar myten om livets träd. Det finns inte bara i bibeln utan hos de flesta folk. Födelsen var ett av dessa stora gåtfulla ögonblick. Det har funnits tider då man inte visste hur ett barn kom till, men de kunde se och uppleva att porten till livet var trång och att i det hemlighetsfulla inre fanns något som liknade ett träd. Numera vet man att det inte enbart är näring som överförs via moderkakan. Den ger även fostret del av hormoner, signalsubstanser och andra ämnen som finns i blodet. Det påverkar fostrets nervsystem, men det sker också en påverkan i andra riktningen. Redan från början finns alltså ett kemiskt samspel en dialog, en ömsesidighet, där fostret kan känna mammans sinnesstämning och hon kan känna fostrets. Och på ett liknande sätt kan man tolka människans samhörighet med Gud."*

Såsom skapade kommer vi alla ur Guds hand och kanske är det därför våra liv så mycket innehåller en längtan och ett sökande efter denna livskraft som vi härstammar från. Eller ett sökande efter meningen med livet om man så vill, de existentiella frågorna.

Att leva är inte alltid så lätt. I alla tider har människan kämpat för sin överlevnad. Också den själsliga oron är en del av vårt liv. Aposteln Paulus nämnde det i texten i sitt brev till församlingen i Korint som vi lyssnade till tidigare. Paulus hade en uppgift som var ganska besvärlig. Han skulle som apostel sprida information om den levande Kristus och det gjorde han genom att skriva brev till församlingarna runt omkring hela Medelhavet. Strax före vår text så skildrar han sin situation genom att säga: *"Jag förkunnar inte mig själv utan Jesus Kristus: han är Herre och jag är er tjänare för Jesus skull. Ty Gud, som sade: Ljus skall lysa i mörkret, har lyst upp mitt hjärta, för att kunskapen om Guds hela härlighet som strålar*

---

från Kristi ansikte skall sprida sitt ljus. Men denna skatt har jag i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från mig. Alltid är jag ansatt, men inte kringränd, rådvill men inte rådlös, förföljd men inte övergiven, slagen till marken men inte förlorad. Alltid bär jag med mig i min kropp den död som Jesus fick lida, för att också Jesus liv skall bli synlig i min kropp.”(2 Kor 4: 5-10)

I den församling som Paulus skriver till finns både vänner och fiender. Hans apostlakallelse ifrågasätts. Många resor, hårt arbete och sjukdom tär på hans krafter. Vi vet att ibland när han sitter i fängelse misstror han om livet. Hos Paulus präglas det yttre livet av motgångar men mitt i allt detta sker i hans inre liv förnyelse och växt. Om det här säger han: *”Därför ger jag inte upp. Även om min yttre människa bryts ner, förnyas min inre människa dag för dag. Mina kortvariga lidanden väger ju oändligt lätt mot den överväldigande, eviga härlighet de bereder åt mig, som inte riktar blicken mot det synliga utan mot det osynliga...”*(2 kor 4:16-17). Det är därför han inte ger upp han har insett att det finns något mer, något högre, något andligt bortom den synliga verkligheten. Ett ideal som för oss i samklang med själva livsprincipen, kärlekens kraft - en helande kraft bortom den synliga.

Det finns helande krafter i vårt samhälle. Det möter vi särskilt här i vår egen kyrka, genom svenska kyrkans diakoni, mission och allt internationellt arbete som görs. Men vi möter dem också i vårt samhälle genom organisationer som Amnesty international, Läkare utan gränser, Barnens rätt i samhället och genom människor som kämpar för fred och rättvisa i ett samhälle där vi ska kunna leva tillsammans trots alla våra olikheter.

Det är viktigt att inte ge inte upp när missmodet ansätter, stöd i stället där du kan, en enda människas väl mot en annan människa i den här världen hjälper oss att se att kärleken är starkare.

De flesta människor går igenom faser i livet då man ifrågasätter sina värderingar, val och syftet med sina egna handlingar och meningen med livet. Det ligger säkert i människans utveckling och mognad att ifrågasätta och omvärdera sitt liv flera gånger under sin livstid. *”Men om en människa bär agg mot en annan, hur kan hon då kräva läkedom av Herren”* hörde vi i Jesus Syraks vishet. Vägen till livet innebär således att jag måste finna en väg där jag kan känna harmoni med mig själv och med min omgivning. Det gör jag inte när jag handlar orätt mot min medmänniska. En del av vårt livs kamp och väg till livet kommer således innebära den dagliga övningen i att tjäna min nästa. Att verka i den vardag där jag står. Stödja där jag kan, hjälpa någon annan med det överflöd som tilldelats mig. Det är min plikt som medmänniska och således också mitt kall.

De stora religionsstiftarna har alla beskrivit en väg för att nå målet, en väg som fanns, men som för vanliga människor var okänd. De hade upptäckt vägen och förklarade den för sina följeslagare. Men ingen av dem har sagt som Jesus *”Jag är vägen.”* I dag så säger Jesus det. *”Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. ...Den som har sett mig har sett Fadern... Tro mig när jag säger att jag är i Fadern och Fadern är i mig. Eller tro åtminstone för gärningarnas skull.”* (Joh 14:6, 9, 11)

Amen